Elastieken grenzen

Eva Schuurman

Zitvlak in halve maan-onthaal
met schijnsel dat bühne verlicht
geeft podiumplek aan zeiler
of econoom die wellicht
ook zo'n baanbrekend broodje at
met 'dit is geen ei' en 'ongeveer kaas'
en daarna op rolletjes lopend
iedere twijfel de baas
door dit spinnenweb te ontwarren
en met slaan tegen anders te stoppen,
door kleine stapjes te maken en niet
met stenen schoenen te schoppen.

Want deze kazerne ontwapent slechts,
streeft naar vrede in onze branche,
wenst enkel om stilstand in strijden
en neemt in beweging revanche,
daar dit boek geen poëziealbum is,
maar schrijft in vers klinkende zinnen
over hoe iedereen iets vinden kan
wat maakt dat je harder durft hopen.

En ja; er hangen lampen
om tegenaan te lopen,
en ja; er liggen drempels
om niets mee te omzeilen,
en ja; er is een trapgat
met treden zonder einde,
maar ieder omlijnd obstakel
is er om uit te breken,

wees geen kasplant, maar een wensboeket,
zoek in je raamwerk naar uitzicht,
zet je kiepwagen buiten bereik,
draai je schaduw eens naar het licht
en draag een portefeuille
met een budget dat klopt
op dat hart dat sowieso
pas aan het einde stopt:

de wereld is een straat
vol kansen die niet willen breken
en wie een springplank vormt
(of een vangnet zoekt)
heeft soms in een hangmat gelegen,
maar woelt zich ook los van het construct
door een standbeeld te zijn dat beweegt,
om wetten geen willen te laten worden
en als een permanente magneet
elastieken grenzen te maken
die terugveren naar deze ruimte
en wind te zoeken die voortstuwt
richting navigeren naar dromen,
of misschien naar een groene afslag
(zonder een roze bril)
waar men kleurrijke paden maken durft
en tevens het verschil.